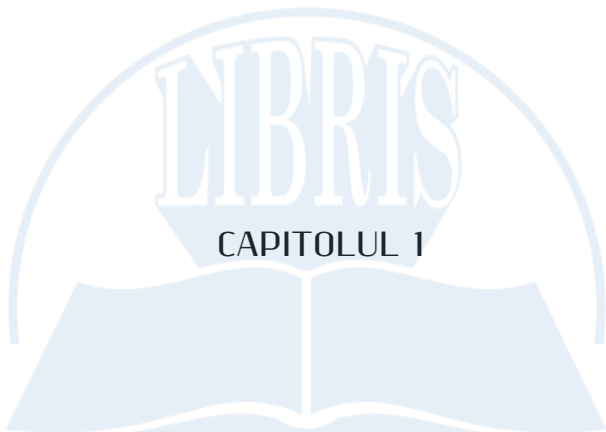




Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU



GRUPUL EDITORIAL CORINT



Sfredelesc pagina cu privirea. Ar trebui să știu rezolvarea. De obicei, pot să analizez cu ușurință o ecuație matematică, dar de data asta răspunsul nu-mi vine. Se aude clopoțelul de la intrare. Îmi ascund la repezeală caietul de teme sub tejghea și-mi ridic privirea. Intră un tip, vorbind la telefonul mobil.

E ceva nou.

Nu că vorbește la telefon, ci tipul. Nu e genul de bărbat care să frecventeze magazinele cu păpuși... Mă rog, de fapt, este. Bărbații, în general, nu-mi frecventează magazinul. Reprezintă o priveriște rară. Când chiar intră câte unul, e la trena unei prezențe feminine și arată extrem de rușinat... sau plictisit. Cel de față nu e nici așa, nici așa. E cât se poate de singur și de încrezător în sine. O încredere de genul celei conferite numai de bani. De foarte mulți bani.

Schițez un mic zâmbet. În micul nostru oraș de litoral, există două tipuri de oameni: cei bogați și cei care le vând diverse lucruri bogaților. După toate aparențele, să ai bani înseamnă să colecționezi tot felul de obiecte inutile, cum ar fi păpușile din porțelan (adjectivul „inutil” nu trebuie întrebuințat niciodată de față cu mama când vine vorba despre păpuși). Bogații constituie permanenta noastră distracție.

— Cum adică, vrei să aleg *eu*? rostește în telefon Domnul Bogătaș. Nu ți-a zis buni pe care o vrea? Oștează prelung: Bine. O să mă ocup eu.

Își vâra telefonul în buzunar și mă convoacă la el. Da. Convoacă. E singurul termen cu care pot să descriu mișcarea. Nici măcar n-a

privit în direcția mea, doar a ridicat mâna și și-a mișcat două degete spre el. Cu cealaltă mână își freacă bărbia, în timp ce studiază păpușile din fața lui.

Îl măsoară cu privirea, mergând spre el. Un ochi neexersat poate că n-ar distinge bogăția pe care o emană tipul, dar eu mă pricep la bogați, iar el putea a așa ceva. Doar veșmintele de pe el costă, probabil, mai mult decât întreg conținutul micii mele garderobe. Și nu că ar arăta scumpe. E o vestimentație care, în mod intenționat, încearcă să-și minimalizeze prețul: o pereche de pantaloni cargo și o cămașă roz, cu nasturi până-n gât și mânecile suflecate. Numai că au fost cumpărate dintr-un loc specializat în densitatea materialului și tighelire triplă. E clar că poate să cumpere tot magazinul dacă vrea. Mă rog, nu el, părinții lui. Nu mi-am dat seama la început, din cauză că aerul lui sigur de sine îl maturizează, însă acum, că sunt aproape, pot să văd că e tânăr. De vârsta mea, poate? Adică, de șaptesprezece ani. Cu toate că s-ar putea să fie cu un an mai mare.

Cum e posibil să fie cineva de vârsta mea atât de versat, încât să convoace pe cineva cu un simplu gest? Evident, datorită unui trai privilegiat.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Numai mama ar fi putut distinge sarcasmul strecurat în această simplă întrebare.

— Da, am nevoie de o păpușă.

— Îmi pare rău, toate suntem plecate.

Mulți oameni nu-mi înțeleg simțul umorului. Mama îl numește umor sec. Cred că asta înseamnă „deloc amuzant”, dar mai înseamnă și că sunt singura care știe vreodată că e o glumă. Poate, dacă-ș râde pe urmă, așa cum procedează mama când își ajută clienții, ar fi mai multe persoane dispuse să-mi accepte umorul, însă nu mă îndur să fac una ca asta.

— Nostim, răspunde el, dar nu cred că găsește ceva nostim aici; mai degrabă, ar prefera să nu vorbesc deloc. Încă nu m-a învrednicit cu vreo privire. Așadar, care dintre acestea crezi că i-ar plăcea unei femei în vârstă? mă întreabă.

— Toate.

Un mușchi al maxilarului îi zvâcnește. Abia acum se întoarce spre mine. Pentru o fracțiune de secundă, îi zăresc surprinderea în ochi, ca și cum s-ar fi așteptat ca în fața lui să se afle o femeie mai vârstnică — pentru asta, de vină e vocea mea, ușor mai profundă decât media — dar asta nu-l împiedică să articuleze fraza pe care deja o avea pe buze.

— Dumitale care-ți place?

Am voie să spun „niciuna”? În ciuda faptului că reprezintă viitorul meu inevitabil, magazinul e al mamei, nu al meu.

— Nu sunt indiferentă la eternele plângăcioase.

— Poftim?

Îi arăt spre versiunea din porțelan a unui bebeluș, cu gura deschisă într-un plânset mut și ochii strâns închiși.

— Prefer să nu le văd ochii. Ochii sunt capabili să spună atâtea. Ai lor spun: „Vrem să-ți răpim sufletul, ca să nu ne întorci spatele.”

Mă răsplătește cu un zâmbet care-i șterge toate muchiile dure, arogante, de pe chip, conferindu-i o expresie extrem de atrăgătoare. Fără discuție, e o înfățișare pe care ar trebui să și-o permanentizeze. Dar, înainte ca măcar să-mi pot duce până la capăt gândul, zâmbetul a și dispărut.

— Se apropie ziua lui buni, iar eu ar trebui să-i aleg o păpușă, drept cadou, îmi explică el.

— N-aveți cum să dați greș. Dacă-i plac păpușile din porțelan, o să-i placă oricare dintre ele.

Își îndreaptă din nou privirea spre rafturile cu păpuși.

— Dar de ce plângăcioasele? Și nu somnoroasele? Întreabă, privind o fetiță care doarme pașnic, cu o fundă roz în cârlionții blonzi, cu mânuța îndesată sub obraz și fața destinată.

O privesc, la rândul meu, încercând s-o compar cu plângăciosul de alături. Cel care ține pumnii strânși, degetele de la picioare încârligate, obrații trandafirii de nervozitate.

— Pentru că așa e viața mea: țip fără să scot vreun sunet.

Bun, să știți că n-am spus-o în realitate, doar am gândit-o. Ceea ce răspund, de fapt, după ce ridic din umeri, este:

— Amândouă ar merge.

Pentru că, dacă am învățat ceva despre clienți, este că ei nu vor, de fapt, să-ți știe părerea. Ei vor doar să le spui că părerea lor e justă. Așa că, dacă Domnul Bogătaș vrea bebelușul dormind pentru *buni*, cine sunt eu, ca să-l împiedic?

Scutură din cap, parcă vrând să-și alunge ceva din minte, după care arată spre un cu totul alt raft, ocupat de păpuși din soiul răpitoarelor de suflete. Fata spre care arată e îmbrăcată într-o uniformă ecosez de școală și ține în lesă un terier scoțian negru.

— Cred că asta ar merge, îmi zice. Ei îi plac câinii.

— Cui? Bunicii dumneavoastră, sau — mijesc ochii ca să citesc ce scrie pe plăcuța din fața păpușii — lui Peggy?

— Mi se pare destul de evident că lui Peggy îi plac câinii, zice el, cu o umbră de zâmbet jucându-i pe buze. Eu mă refeream la bunica mea.

Deschid dulapul de jos și caut cutia lui Peggy. O scot de acolo și, cu toată delicatețea, iau de pe raft fata și cățelul, împreună cu plăcuța pe care scrie numele, și le duc la casa de marcat. În timp ce împachetez cu grijă păpușa, Domnul Bogătaș își îndreaptă arătătorul spre cutie.

— Dar cățelul, cum se face că nu are nume? întreabă, citind cu voce tare inscripția: Peggy și *câine*.

— Pentru că oamenii, de regulă, vor să le boteze după animalele lor de companie iubite.

— Serios?

— Nu. N-am habar. Dar vă pot da numărul creatoarei lui Peggy, dacă vreți.

— Dumneata ai numărul de telefon al persoanei care a creat păpușa?

— Nu, îi răspund, tastând prețul pe casa de marcat și apăsând pe Total.

— Ești greu de descifrat, remarcă el.

De ce-o încerca el să mă descifreze pe *mine*? Doar vorbeam despre păpuși. Îmi întinde un card de credit, iar eu îl trec prin terminal. Pe card scrie „Xander Spence”. Xander, de la „Alexander”, sau o fi chiar „Xander”? Doar n-o să-l întreb. În definitiv, chiar nu mă interesează. Am fost suficient de amabilă. Schimbul nostru de replici n-ar fi necesitat nici măcar o dădăceală din partea mamei, și să fi fost ea aici. Mama se pricepe mult mai bine decât mine să-și ascundă resentimentele. Ea și le ascunde chiar și de mine. Iar asta o pun pe seama anilor de exercițiu.

Telefonul mobil îi sună, așa că și-l scoate din buzunar.

— Alo?

În timp ce aștept să iasă bonul fiscal, deschid sertarul de sub casa de marcat și pun plăcuța peste celelalte vândute în luna asta. E o metodă prin care putem să știm mai ușor ce păpuși va trebui să comandăm din nou.

— Da, am găsit una. Are un câine, zice, după care stă să asculte pentru câteva clipe. Nu. Nu *este* un câine. Are un câine. Păpușa are un câine.

Sucește cutia și privește fotografia lui Peggy, fiindcă adevărata Peggy e închisă înăuntru.

— Mi se pare drăguță, zice, privindu-mă și ridicând din umeri, ca și cum mi-ar cere aprobarea.

Îi fac un semn de încuviințare din cap. Categorie, Peggy e drăguță.

— Da, rostește el în telefon, mi-a confirmat și vânzătoarea. Păpușa e drăguță.

Îmi dau seama că nu despre mine afirmă că aș fi drăguță, dar modul în care a accentuat „păpușa” dădea impresia că eu aș fi fost subiectul.

— Nu, nu ea... Adică, și ea este, dar... A, înțelegi ce vreau să spun. Foarte bine. Ajung repede acasă. Da, zice, oftând, adică *după* ce trec pe la brutărie. Adu-mi aminte să fug când mai are asistenta ta zi liberă. Se oprește, strângând din pleoape. N-am vrut să spun asta.